

RESSÒ DE LA PARAULA

Tu mateix

Diem que cadascú «ha de trobar-se a si mateix», ha de descobrir el seu «jo». «Tu mateix», diem quan deixem que l'altre faci la feina sol. També molts educadors i amics que pretenen ajudar-nos ens diuen: «Sigues tu mateix i no et preocupis de res més». Però, aquestes expressions ens poden omplir de neguit: ¿i si l'altre no pot realment?, ¿i si el que soc realment no és bo?, ¿i si soc un egoïsta perfecte, un violent, un envanit?...

També diem que el descobriment de la pròpia interioritat no es pot fer en solitari, sinó que arriba a realitzar-se quan hom s'obre, surt de si mateix i es troba amb un «altre», un «tu» amb qui relacionar-se. Diem fins i tot que (com afirmen molts autors) aquest és l'origen de la sortida i recerca que tot ésser humà realitza anhelant un «tu» absolut que anomenem «déu».

El nen realitza un pas decisiu cap a la seva maduració quan descobreix en el rostre de la seva mare un subjecte diferent, amb el qual intercanvia sensacions, afectes, satisfaccions, distància, etc. Això és així. Però immediatament hom pensa que aquesta trobada amb l'altre servirà per a créixer i madurar, a condició que la relació amb ell sigui realment positiva. De fet molts dels problemes, que es poden arrossegar tota la vida, tenen el seu origen en mancances, errors o defectes, viscuts en aquest període de la vida (normalment la infantesa) en què un s'obre a l'altre. La possible imatge negativa rebuda de l'altre, les seves absències, la seva agressivitat, el seu materna-

lisme o paternalisme, la seva indiferència, el seu domini, etc. condicionen tota una vida.

La Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional ha elaborat un material per a difondre el gran missatge de «La vocació cristiana». Tracta de la vocació específica de tot cristià, i el seu punt de partida és la vocació-crida que rebem en el nostre baptisme. Però, en un moment donat, aquest document afirma: «La primera crida de Déu és a la vida, amb ella ens constitueix com a persones.»

Aquí ens interessa prendre aquesta observació com a punt de partida. Els cristians, juntament amb la fe jueva, creiem que existir, ésser, consisteix en «ser cridats». Creiem que no som ni un efecte mecànic de fenòmens físics o naturals, ni tampoc «uns bolets que sorgeixen per casualitat, de sobte, en un moment i un lloc determinats»; no som un simple producte de l'atzar sense sentit... Creiem que existim perquè hem estat cridats a l'existència. I això és així, fins i tot en fills engendrats i no desitjats.

Els qui se senten sols tenen la sensació de no existir. De fet, un dels mals de la nostra existència moderna és la solitud. Hi ha qui espera ansiosament tenir una trucada al mòbil, per sentir que existeix per a algú. Altres no paren de trucar, simplement per a sortir de la pròpia solitud...

Un dels aspectes més alliberadors de la nostra fe és la convicció que en tot moment de la nostra existència, des del primer instant fins a la mort, tenim al costat un interlocutor estimulant i esperant el diàleg. L'inici d'aquest diàleg, la primera paraula, és una crida seva. Una crida gratuïta, plena d'amor —el mateix amor que va motivar el seu acte creador—, que espera pacientment la nostra resposta.

Quan responem, sentim que «som més». Llavors aquella invitació «sigues tu mateix» és perfectament vàlida. Ens la diu Déu, «sigues la meva criatura, el meu fill, el meu amic»; i li diem a Ell: «sigues Déu per a mi...».

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

Tú mismo

Decimos que cada uno «ha de encontrarse a sí mismo», ha de descubrir su «yo». «Tú mismo», decimos cuando dejamos que el otro haga la tarea solo. Muchos educadores y amigos que pretenden ayudarnos nos dicen: «Sé tú mismo y no te preocupes de nada más». Pero, cuando escuchamos esto, nos llenamos de inquietud: ¿y si el otro no puede realmente?, ¿y si lo que soy realmente no es bueno?, ¿y si soy un egoísta redomado, un violento, un engreído?...

También decimos que el descubrimiento de la propia interioridad no se puede hacer en solitario, sino que llega a realizarse cuando uno se abre, sale de sí mismo y se encuentra con un «otro», un «tu» con el que relacionarse. Decimos incluso que, como afirman muchos autores, este es el origen de la salida y búsqueda que todo ser humano realiza anhelando un «tu» absoluto que llamamos «dios».

El niño realiza un paso decisivo hacia su maduración cuando descubre en

el rostro de su madre un sujeto distinto, con el que intercambia sensaciones, afectos, satisfacciones, distancia, etc. Esto es así. Pero inmediatamente uno piensa que este encuentro con el otro servirá para crecer y madurar, a condición de que la relación con él sea realmente positiva. De hecho muchos de los problemas, que se pueden arrastrar toda la vida, tienen su origen en faltas, errores o defectos, vividos en ese período de la vida (normalmente la infancia) en que uno se abre al otro. La posible imagen negativa recibida del otro, sus ausencias, su agresividad, su maternalismo o paternalismo, su indiferencia, su dominio, etc. condicionan toda una vida.

La Delegación Diocesana de Pastoral Vocacional ha elaborado un material para difundir el gran mensaje de «La vocación cristiana». Trata de la vocación específica de todo cristiano, y su punto

de partida es la vocación-llamada que recibimos en nuestro bautismo. Pero, en un momento dado, este documento afirma: «La primera llamada de Dios es a la vida, con ella nos constituye como personas.»

Aquí nos interesa tomar esta observación como punto de partida. Los cristianos, junto con la fe judía, creemos que existir, ser, consiste en «ser llamados». Creemos que no somos, ni un efecto mecánico de fenómenos físicos o naturales, ni tampoco «unas setas que surgen por casualidad, inesperadamente, en un momento y un lugar determinados»; no somos un simple producto del azar sin sentido... Creemos que existimos porque hemos sido llamados a la existencia. Y esto es así, incluso en hijos engendrados y no deseados. Los que se sienten solos tienen la sensación de no existir.

De hecho, uno de los males de nuestra existencia moderna es la soledad. Hay quienes esperan ansiosamente tener una llamada en el móvil, para sentir que existen para alguien. Otros no paran de llamar, simplemente para salir de la propia soledad...

Uno de los aspectos más liberadores de nuestra fe es la convicción de que en todo momento de nuestra existencia, desde el primer instante hasta la muerte, tenemos al lado un interlocutor estimulando y esperando el diálogo. El inicio de este diálogo, la primera palabra, es una llamada suya. Una llamada gratuita, llena de amor —el mismo amor que motivó su acto creador— y que espera pacientemente nuestra respuesta.

Cuando respondemos sentimos que «somos más». Entonces aquella invitación «sé tú mismo» es perfectamente válida. Nos la dice Dios, «sé mi criatura, mi hijo, mi amigo»; y se la decimos a Él: «sé tú Dios para mí...».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Testament vital, la nostra opció

Defensem l'objecció de consciència

El que ens diuen els bisbes de Catalunya

En relació a aquesta important qüestió, el 16 de juny de 2021 els bisbes van manifestar: «El dia 25 de juny entrarà en vigor la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia. No és fàcil ni senzill abordar el final de vida ni el patiment.

L'Església Catòlica, des dels seus orígens, ha tingut cura de les persones en situacions d'especial fragilitat i vulnerabilitat tant en l'àmbit sanitari com social. És des d'aquest compromís de servei constant a la societat que vol oferir una paraula davant l'eutanàsia.

L'Església Catòlica demana la promoció de les cures paliatives i el desplegament efectiu de la llei de dependència, donant realment cobertura a les necessitats dels malalts i les seves famílies.

Davant les situacions de patiment i de final de la vida, és clau l'atenció integral, abordant patiment físic, psicològic, espiritual i social, i no perllongant la vida per tots els mitjans possibles.

En aquest context, és important clarificar que no són eutanàsia aquelles accions, com la sedació, encaminades a mitigar el dolor o altres símptomes ni tampoc no ho són la retirada o no aplicació de tractaments desproporcionats, inadequats o fútils.

L'objectiu de l'eutanàsia és acabar amb la vida de la persona de forma directa i intencional. Des de la convicció que la vida és un do de Déu que cal respectar, el compromís de l'Església és el d'ajudar a les persones a viure més d'acord amb la seva dignitat intrínseca i afavorir el seu major benestar, especialment en situacions de proximitat de la mort o de sofriment.

Aquestes situacions representen un desafiament per a malalts i famílies. És desitjable reflexionar-ne des dels propis valors i creences, i deixar-ne constància per escrit en el Document de Voluntats Anticipades, on es pot especificar tant el rebuig a l'eutanàsia com a les accions destinades a perllongar el procés de mort.

En aquest sentit, suggerim signar el Document de Voluntats Anticipades elaborat per la Conferència Episcopal i que, properament, es facilitarà a les parròquies i comunitats amb les degudes orientacions. Altrament, recomanem als professionals sanitaris que es plantegin el seu dret d'objecció de consciència davant d'aquesta llei.»

EL TESTAMENT VITAL ÉS ESSENCIAL

Per deixar constància dels nostres determinats tractaments de la persona incapaç

L'EUTANÀSIA NO RESOL ELS PATIMENTS, DESTRUEIX LA PERSONA QUE PATEIX

Tenir cura i acord

- Els cristians apostem per la vida, per la dignitat i per l'objecció de consciència. No tingueu cap incòmoda a afirmar això amb convicció i amb coratge davant dels altres.
- Si us cal informació, trobareu gran quantitat de documentació sobre aquest tema a la pàgina web de la Conferència Episcopal.
- A cada parròquia podreu trobar dos textos molt importants: *Declaració d'instruccions prèvies i voluntats anticipades* i *Testament Vital*, de la Conferència Episcopal Espanyola. Reflexioneu sobre ells i complimenteu-los amb la vostra signatura.
- Us podeu afegir al grup de persones per acomplir la voluntat dels interessats en signar el testament vital a la vostra parròquia. Aquest grup pot ser de Pastoral de la Salut o Pastoral de la Família, o un grup format per altres persones interessades.

acció cristiana davant l'eutanàsia

ciència del personal sanitari

a de manera anticipada de la nostra voluntat d'acceptar o rebutjar
ents mèdics i per evitar l'atropellament a la dignitat i a la llibertat
citada. Per ajudar a humanitzar el procés de la fi de la vida.

Una bona mort abans que l'eutanàsia

Tots volem una bona mort, sense dolors, sense allargar artificialment la vida ni aplicant acarnissament terapèutic. Volem participar en les decisions sobre allò que se'ns farà i rebre un tractament respectuós i afectuós de part dels professionals de la salut i, quan arriba el moment, estar acompanyats de la família o els amics i tenir l'acompanyament espiritual o religiós que ens ajudi a fer el trànsit.

L'eutanàsia és aquella acció del metge que provoca deliberadament la mort del pacient i, per tant, la seva finalitat és acabar amb la vida d'un malalt. El Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg va dictaminar el 2002 (cas Dianne Pretty) que **no existeix el dret a que et matin**. En el debat filosòfic sobre l'eutanàsia, la defensa d'aquesta acció rau en un estil utilitarista de la vida i la idea de la «qualitat de vida», considerant que hi ha vides que no tenen prou valor i que, per tant, podrien ser eliminades: sobretot, hi ha valor si la persona és productiva. Els catòlics però, considerem que el valor i la dignitat humana no es determina per la qualitat de vida, sinó que és intrínseca a les persones, al marge de les seves malalties i/o discapacitats.

La dignitat és més respectada ajudant a la persona a viure en condicions humanes i sense patiment, que no pas permetent que es pugui demanar la mort. Per això **les cures pal·liatives són tan importants**. Perquè són l'enfocament que millora la qualitat de vida de les persones malaltes i de les seves famílies, quan s'enfronten als problemes associats amb malalties amenaçadores per a la vida. Les cures pal·liatives proporcionen l'alleujament dels símptomes i integren els aspectes psicològics i espirituals dels pacients, i ofereixen un suport per ajudar-lo a viure activament tant com sigui possible fins a la mort.

Afirmem la vida i considerem la mort com un procés normal dins d'aquesta vida.

«L'eutanàsia i el suïcidi assistit entren en greu conflicte amb els principis rectorors del Dret, la Medicina i la Infermeria.»

Fundació Bioètica

«Que el dolor i la mort, de fet, no poden ser els criteris darrers que mesuren la dignitat humana, ja que aquesta dignitat és pròpia de cada persona, pel sol fet d'ésser un "ésser humà" i no hauria d'estar subjecte a condicions subjectives atribuïdes per la pròpia persona ni pel seu entorn.»

Unió de religiosos. UER

«El nostre acompanyament integral, que ajudi a viure el propi procés de morir intentant alleujar el sofriment des de totes les dimensions de l'ésser humà. En aquest context, la sedació pal·liativa... respecta i humanitza el procés de la fi de la vida mitgant el patiment intens i incoercible.»

Comunicat de les institucions religioses dedicades a l'assistència sanitària

Raons per dir no a l'eutanàsia

- El metge està format per curar i cuidar, no per matar. Perverteix el sentit de la medicina. També trenca la confiança del pacient en els professionals de la salut i provoca por. El pacient i els familiars tenen dret a la millor assistència: unes cures pal·liatives de qualitat i una justa distribució dels recursos sanitaris.
- Per als cristians, la vida és un do de Déu i sempre ha de ser respectat. Ni eutanàsia, ni tampoc obstinació terapèutica.
- La llei de tots els països protegeix el dret a la vida. Les lleis han de protegir la vida dels ciutadans, especialment dels més dèbils. Permetre l'eutanàsia crea una inseguretat jurídica perquè l'Estat deixa de protegir incondicionalment la vida. Això crea una gran inseguretat i desconfiança en els malalts i les famílies.
- En dret natural, mai és correcte matar a un ésser humà innocent. La dignitat humana no es perd per estar malalt o incapacitat.

mpanyar

itat de la persona i per la llibertat. Demanem una adequada regulació

onvenient
nt de tots.

de docu-
le la diò-

olt impor-
tats anti-
piscopal
-los amb

panyar la
nt vital de
storal de la
er a aquesta

Diuenge XXV de durant l'any (B)

COMENTARI

«El primer ha de ser el darrer i el servidor de tots»

Atots ens agrada que ens alabin, que ens reconeguin els nostres mèrits, que ens considerin els més importants. Per això potser hom desitja tant els primers llocs, el poder manar. A l'evangeli, Jesús diu d'una forma molt clara: *El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.* L'evangelista subratlla que això no ho entenien els apòstols però, malgrat tot, no sembla que els preocupi massa perquè pel camí no parlaven precisament de morir amb Jesús sinó de tot el contrari, d'honors i de primers llocs. Per això, quan Jesús els pregunta: *Què discutíeu pel camí?* ells callen perquè saben que els seus interessos no coincideixen pas amb els de Jesús: *Havien discutit quin d'ells seria el més important.* Tot el contrari del que havia dit Jesús. I ara els ho diu clarament: *Si algú vol ser el primer ha de ser el darrer i el servidor de tots.* Per tant, per als deixebles ser el primer vol dir posar-se al capdavant dels servidors; ser els últims quant a honors i privilegis. El gran privilegi és ser el darrer, el servidor de tots, tal com va fer Jesús.

El camí de la creu ja el veiem clarament anunciat a la primera lectura. Els malvats recreen als justos la seva manera de ser i de viure: *El just és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei.* La resposta hauria de ser: *Canviem de vida! Doncs, no. Ultratgem-lo, torturem-lo a veure si es manté serè, condemnem-lo a una mort vergonyosa.*

Però de vegades les persecucions, les gelosies poden venir de la mateixa comunitat cristiana. Ens ho diu sant Jaume: *D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? Desitgeu coses que no teniu i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir i per això lluiteu i us baralleu.* Quan volem ser els primers, quan volem tenir molt, quan volem dominar els altres, llavors hi ha rivalitats, enveges, baralles entre nosaltres. Segurament ningú no ens envejarà ni es barallarà contra nosaltres si només busquem ser els últims, els servidors de tots.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meua súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera.

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important.

Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 2,12.17-20)

Se decían los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso: se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa, pues, según dice, Dios lo salvará.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de esos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaüm, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»